

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลมหาพรต ปี C

(วันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก เรื่องราวที่น่าประทับใจซึ่งเราได้ฟังในพระวรสารวันนี้เป็นที่รู้จักกันดีในนาม **“อุปมาเรื่องลูกจ้างผลาญ”** อันที่จริงแล้ว ผู้ที่มีบทบาทโดดเด่นที่สุดหรือพระเอกตัวจริงของเรื่องไม่ใช่บุตรสองคน แต่เป็นบิดา ดังนั้น พ่อคิดว่า น่าจะถูกต้องและตรงประเด็นมากกว่า ถ้าเราจะให้ชื่อเรื่องนี้ว่า **“อุปมาเรื่องบิดาผู้ใจดี”** หรือ **“บิดาผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาากรุณา”** ภูมิหลังของอุปมาเรื่องนี้คือ ชาวฟาริสีและบรรดาธรรมจารย์รู้สึกคับข้องใจที่เห็นพระเยซูเจ้าทรงคบค้าสมาคมกับพวกคนบาปซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีของคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาคนเก็บภาษี ซึ่งชาวยิวในสมัยนั้นถือว่าเป็นผู้ทรยศ เพราะพวกเขาใช้รัฐบาลชาวโรมันและซูดรีตเพื่อนร่วมชาติของตน ผู้นำศาสนาเหล่านี้จึงพากันบ่นว่า **“คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับเขา”** (ลก 15:2) ถ้าการต้อนรับและรับประทานอาหารร่วมกันเป็นการแสดงออกถึงมิตรภาพ สิ่งที่เขาต้องการบอกคือ พระเยซูเจ้าทรงเป็นมิตรสหายของคนบาป ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องในสายตาของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสอุปมาดังกล่าวเพื่อชี้ให้พวกเขาเห็นว่า พระเจ้าทรงปรารถนาให้คนบาปทุกคนได้รับความรอดพ้นและพร้อมเสมอที่จะให้อภัยบาปของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นบิดาผู้ใจดี เปี่ยมด้วยความเมตตาากรุณา และเข้าใจลูกๆ ของพระองค์ทุกคน

เพื่อนำเสนอความจริงดังกล่าวพระเยซูเจ้าทรงหยิบยกเอาเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวโดยใช้ภาพของ **“บุตรคนเล็ก”** ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาเป็นตัวเดินเรื่องและเครื่องช่วยอธิบาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าปรกติแล้วเด็กหนุ่มมักจะชอบอิสระ ไม่ต้องการอยู่ภายใต้การควบคุมของพ่อแม่ แสวงหาและมีประสบการณ์กับสิ่งแปลกใหม่อยู่เสมอ ต้องการมิตรภาพ ความเข้าใจ และการยอมรับจากเพื่อนฝูง ถ้าความปรารถนาตามธรรมชาติเหล่านี้ไม่ได้รับการตอบสนองหรือไม่ได้การชี้แนะอย่างถูกต้อง อาจนำไปสู่โศกนาฏกรรมที่น่าสะเทือนใจหรือประสบการณ์ชีวิตที่แสนจะขมขื่นได้เหมือนกัน

ดังที่เราทราบ หลังจากบุตรคนเล็กได้รับส่วนแบ่งมรดกที่เป็นของเขาแล้ว เขาเดินทางไปยังประเทศห่างไกล **“ที่นั่นเขาประพฤติเสเพล ผลาญเงินทองจนหมดสิ้น”** (ลก 15:13) เมื่อเขาหมดตัว เพื่อนกินทั้งหลายก็จากเขาไป เหลือแต่เพียงความทรงจำเก่าๆ ความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง ความรู้สึกผิด และความหวาดกลัวเท่านั้นที่ทิ้งไว้ให้เขา จากประสบการณ์ที่เลวร้ายเหล่านี้เขาเริ่มตระหนักถึงความผิดพลาดที่เขาได้ทำอันสืบเนื่องมาจากการหนีไปจากบิดาของเขา และเข้าใจว่าไม่มีใครดีกับเขาเท่ากับบิดาของเขาอีกแล้ว ที่สุดเขาจึงตัดสินใจ **“กลับไปหาบิดา”** (ลก 15:20) ของเขา

เราสามารถเข้าใจความรู้สึกของ **“บุตรคนโต”** ในอุปมาเรื่องนี้ได้โดยไม่ยากเย็นนัก เมื่อเขากลับมาจากการทำงานในทุ่งนา เขา **“รู้สึกโกรธ ไม่ยอมเข้าไปในบ้าน”** (ลก 15:28) เมื่อทราบว่าบิดาได้จัดงานเลี้ยงฉลองต้อนรับการกลับมาของน้องชายที่เสเพลของเขา ถ้ามองดูผิวเผินดูเหมือนว่าเขาจะรู้สึกว่าตนเองกำลังถูกบิดาหลอกใช้ แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของพฤติกรรมที่เขาแสดงออกคือ ความอิจฉาของชายของเขาเอง เขาควรดีใจและมีความสุขที่น้องชายเพียงคนเดียวของเขากลับบ้านอย่างปลอดภัยและเข้าใจความหมายของชีวิตอย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น เราพบบางสิ่งที่อยู่ใน

ส่วนลึกของหัวใจของบุตรคนโตจากคำพูดของเขาที่ว่า “ลูกรับใช้พ่อมานานหลายปีแล้ว ไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะแม่แต่ตัวเดียวแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อน ๆ” (ลก 15:29) คำพูดเชิงต่อว่าบิดานี้สะท้อนให้เห็นว่าเขามองการทำงานให้บิดาเป็นเหมือนกับการเป็นทาสอย่างหนึ่งและความบนอบเชื่อฟังเป็นเหมือนกับการรับจ้างทำงาน ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ลูกควรทำ เขาทำทุกอย่างโดยหวังว่าจะได้รับรางวัลตอบแทนจากบิดา สิ่งที่เป็นแรงจูงใจในการทำงานของเขาคือความเห็นแก่ตัว ไม่ใช่ความรัก บุตรคนโตเป็นตัวแทนของชาวฟาริสีและบรรดาธรรมจารย์ผู้ซึ่งไม่พอใจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อคนบาปด้วยความรักและความเมตตาากรุณา

ดังที่พ่อได้เกริ่นนำตั้งแต่ตอนต้นว่าจุดศูนย์กลางของอุปมาเรื่องนี้อยู่ที่ “บิดา” ผู้ซึ่งการกระทำของท่านชี้ให้เห็นความจริงบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่อบุตรคนเล็กมาขอแบ่งมรดกที่ส่วนของเขาและบอกถึงจุดประสงค์ที่จะเดินทางไปยังประเทศห่างไกล บิดาคณีนี้น่าจะรู้สึกสะเทือนใจมาก ท่านรู้ว่ามันอันตรายมากมายกำลังรอคอยบุตรชายของท่านอยู่เบื้องหน้า กระนั้นก็ตาม ท่านเข้าใจความต้องการและสิทธิที่จะเป็นอิสระของเขา ท่านเลือกที่จะปล่อยให้เขามีอิสระแทนที่จะควบคุมชีวิตของเขาเพราะท่านรู้ว่าความรักแท้ต้องถูกให้ด้วยใจอิสระ ไม่ใช่ด้วยการบีบบังคับ ดังนั้น เมื่อบุตรคนเล็กยื่นกรานที่จะไป ผู้ที่เป็นบิดาก็ได้แต่ปล่อยให้เขาจากไปด้วยใจเป็นห่วงและหวังว่าประสบการณ์จะสอนเขาให้เข้าใจคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต ทุกวันท่านขึ้นไปยืนที่เนินเขาและมองไปยังถนนเบื้องล่างที่ยาวไกลด้วยความหวังว่าจะมองเห็นบุตรคนเล็กของตนกลับมาบ้าน วันหนึ่งความหวังของท่านกลายเป็นความจริง คนที่ท่านกำลังรอคอยได้กลับมา ท่านรีบวิ่งออกไปพบเขาขณะที่เขายังอยู่ไกล สวมกอดและจูบเขา บุตรคนนั้นพยายามพูดขอโทษบิดาตามที่เขาได้เตรียมไว้ แต่ดูเหมือนว่าบิดาไม่ได้สนใจคำพูดเหล่านั้นเลย เขายังพูดไม่จบเสียด้วยซ้ำ บิดาสั่งคนใช้ในบ้านให้เอาเสื้อผ้าสวยที่สุดมาเปลี่ยนให้เขา นำแหวนมาสวมนิ้ว และนำรองเท้ามาใส่ให้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการต้อนรับกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง การกระทำของบิดาคณีนี้นี้ชี้ให้เห็นว่าเขารักบุตรคนเล็กมาก แต่เขาก็รักบุตรคนโตไม่น้อยกว่าบุตรคนเล็ก ท่านปฏิเสธที่จะเลือกอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างพี่น้องสองคนนี้ แม้ว่าบุตรแต่ละคนได้ทำผิดในรูปแบบที่แตกต่างกัน บิดาไม่เคยหยุดที่จะรักเขาทั้งสอง ท่านถือว่าพวกเขาเป็นบุตรเสมอ แม้ว่าพวกเขา มีความบกพร่องมากมายก็ตาม

พี่น้องที่รัก บางครั้งเราไม่ต่างจากบุตรคนเล็กเท่าใดนัก แต่บางครั้งเราก็คล้ำกับบุตรคนโตมากกว่า ไม่ว่าเราเหมือนใครมากกว่า พระเยซูเจ้าทรงต้องการให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงให้เสรีภาพแก่เราเพราะพระองค์ทรงปรารถนาความรักแท้จากเรา ความรักที่มอบให้พระองค์ด้วยใจอิสระ ไม่ได้ด้วยการถูกบีบบังคับ พระเยซูเจ้ายังทรงต้องการให้เราจำไว้ว่าแม้ว่าเราได้ทำความผิดมากมายและบาปหนักแค่ไหน พระเจ้าทรงพร้อมเสมอที่จะให้อภัยเรา พระองค์ทรงรอคอยตลอดเวลาเพื่อเราจะกลับมาเป็นบุตรของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระองค์ทรงบิดาผู้ใจดี เปี่ยมด้วยความเมตตาากรุณา และเข้าใจผู้เป็นลูกๆ ของพระองค์ทุกคน **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**